

SCRISOARE PASTORALĂ LA SF. PAȘTI 2003

Iubitului nostru cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini ai
Episcopiei noastre de Dumnezeu-păzite,
Har, Milă și Pace de la **Hristos Domnul Cel Înviat**, iar de la noi
părintească dragoste și arhieresti binecuvântări.

“Pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase precum Mă vedeți pe Mine că am.”

Luca 24:39

Iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

Vă salutăm cu dragoste părintească pentru sânguinta cu care țineți credința cea adevărată, care “odată pentru totdeauna a fost descoperită sfinților”. Și numai prin păstrarea, ci mai ales prin trăirea acestei credințe în Hristos cel înviat putem trece din această viață trecătoare la viața veșnică. *“Har vouă și pacea să se înmulțească, întru cunoștința lui Dumnezeu și a lui Iisus, Domnul nostru.”* (II Petru 1:2).

“Pace vouă!” (Luca 24:37) este salutarea Domnului înviat către Ucenicii adunați în Ierusalim. De ce această salutare? Domnul știa că, deși ucenicii credeau în învierea morților și în viața ce va să vină, totuși, ei se temeau de confruntarea cu cineva care a înviat acum din morți. Acesta era același Învățător pe Care ei Îl urmaseră pe drumul cumplit al răstignirii și Același Domn care murise pe cruce, fusese pogorât de pe ea și îngropat într-un mormânt nou. Ei se temeau și de căpeteniile preoților și de fariseii care-i spusese ră lui Pilat: *“Doamne, ne-am adus aminte că amăgitorul Acela a spus, fiind încă în viață: După trei zile Mă voi scula.”* (Matei 27:63) și de ceea ce ei puteau să facă următorilor lui Hristos.

Acum, în mijlocul lor stătea Iisus cel Înviat. Ce uimire și bucurie! Ce frică și apoi, curaj i-a cuprins pe Ucenici atunci când au văzut și pipăit pe Domnul pe care-L îngropaseră trei zile mai înainte. Salutarea Lui Hristos, *“Pace vouă!”* răsună peste veacuri, coborând dulce peste urechile urmașilor lui Adam și ai Evei, îndemnând omenirea să trăiască în pace și să-L mărturisească așa cum a făcut-o Apostolul Toma: *“Domnul meu și Dumnezeul meu!”* (Ioan 20:28).

Aceasta este temelia credinței creștine: Hristos cel răstignit, înviat și Care va veni din nou. Este numită Kerigma. Este mărturisirea celor ce au trăit împreună cu Hristos, a celor care au venit după înălțarea Sa la cer și a celor dintre noi care până în aceste zile mărturisesc acestea și care-și bazează viața lor pe aceste fapte. Este credința nu numai că Iisus Hristos, Unicul Fiu Născut al lui Dumnezeu a înviat din morți, dar și că El va învia întreaga omenire la timpul cunoscut numai de Tatăl.

Era aceasta o nouă credință? Iezechiel profetise: *“Așa grăiește Domnul: Iată, Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre ...”* (Iezechiel 37:12-13). Iezechiel a scris aceasta cu secole înainte de venirea lui Hristos; credința în viața viitoare era parte integrantă a credinței iudaice în vremea întrupării lui Iisus din Nazaret. Este împlinirea dorinței omului de a trăi veșnic.

Oare Apostolii L-au atins și văzut? Citim în cartea Faptele Apostolilor că în cele 40 de zile cât a fost împreună cu ei, Hristos le-a spus că ei sunt martori ai învierii (Fapte 1:3). Este atât de importantă mărturia lor personală a învierii lui Hristos? Da, aceasta reprezintă piatra de temelie și prima condiție a alegerii unui alt Apostol în locul lui Iuda. *“Deci trebuie ca unul din acești bărbați, care s-au adunat cu noi în timpul cât a petrecut între noi Domnul Iisus, începând de la botezul lui Ioan, până în ziua în care S-a înălțat de la noi, să fie împreună cu noi martor al învierii Lui”* (Fapte 1:21-22)

Aceasta este temelia credinței noastre, care este nu numai că Dumnezeu iubește omenirea (pentru că a arătat aceasta de la creație, în rai și pe pământ înainte de întruparea lui Hristos; nu numai prin mila Sa pe care o revarsă întotdeauna peste fiii săi și pentru care El este de-a pururi laudat, chiar și înainte de venirea lui Mesia), dar și că El a promis să reverse darul vieții veșnice peste noi cei muritori; și că, această natură coruptă va fi transformată într-una incoruptă. Și ca dovadă a trimis pe Unul Născut Fiul Său, care S-a întrupat de bunăvoie din Fecioara Maria, luând chip de om, al naturii umane căzute pentru a distruge zidul dintre noi și Dumnezeu.

Această umanitate El a ridicat-o la o nouă demnitate, și la această demnitate ne-a chemat pe toți. *“Dumnezeiasca lui putere ne-a dăruit toate cele ce sunt spre viață și spre bună cucernicie, făcându-ne să cunoaștem pe Cel ce ne-a chemat prin slava Sa și prin puterea Sa ... Că așa vi se va da cu bogăție intrarea în veșnica împărăție a Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Hristos”* (II Petru 1: 3, 11).

Sfântul Apostol Pavel ne învață: *“Iar când acest trup stricăcios se va îmbrăca în nesticăciune și acest trup muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de*

biruință. Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?” (I Corinteni 15: 54-55). “Știind că Hristos Care a înviat din morți, nu mai moare. Moartea nu mai are stăpânire asupra lui.” (Romani 6: 9). Sfântul Apostol Petru afirmă plin de bucurie: “*Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, care, după mare mila Sa, prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut din nou, spre nădejde vie, spre moștenire nestrăcătorească și neîntinată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru voi.*” (I Petru 1: 3-4). Tot ceea ce a fost promis trebuie așteptat a se împlini, dar împlinirea vine dacă ceea ce este promis este crezut și nădăjduit.

Moartea a fost distrusă de Iisus Hristos și aceasta s-a împlinit prin moartea Sa pe cruce, devenind fundamentul credinței creștine. Primii credincioși au trăit împreună cu Apostolii, auzind mărturia din gura lor. După moartea lor, ucenicii lor au mărturisit ceea ce au auzit de la Apostoli. Devine astfel evident că credința în învierea lui Hristos nu a fost ceva inventat după moartea Apostolilor, ci a fost continuarea mărturisirii apostolice care rămâne fundamentul credinței creștine până astăzi.

Sfântul Clement Romanul mărturisea la sfârșitul secolului întâi după Hristos (96 A.D.), că Hristos s-a arătat viu apostolilor și ucenicilor lor după patimile Sale de multe ori; continuând să li se arate vreme de 40 de zile și învățându-i despre împărăția lui Dumnezeu. Sfântul Ignatie al Antiohiei, care a trăit în aceeași perioadă, afirmă că știa că Hristos, după înviere, avea trup și credea că Hristos are trup și acum. Precum Apostolii care L-au văzut și pipăit pe Iisus cel înviat, și Sf. Ignatie afirmă că Hristos avea un trup preaslăvit, transfigurat de slavă; acest trup nu era duh.

La fel de puternică este mărturia Sfântului Policarp al Smirnei care, în jurul anului 135, fiind în vârstă de 86 de ani, a murit pentru această credință și a mărturisit așteptarea unei vieți noi și pentru el. “Dacă Îl ascultăm pe Dumnezeu și-I împlinim poruncile în această lume, vom moșteni lumea viitoare. Pentru că El ne-a făgăduit să ne învieze din morți.” (Epistola 1: 34). La martiriul său s-a rugat lui Dumnezeu astfel: “Îți mulțumesc Doamne, că pot avea parte de viața veșnică a trupului și a sufletului.” (Martiriul 1: 42).

Aceleași considerații le face și Sfântul Clement Romanul în cea de-a doua Epistolă a sa: “Nimeni să nu spună că trupul acesta nu va fi judecat sau nu va învia. Pentru că după cum ați fost chemați în trup, la fel veți fi chemați pentru a fi judecați în trup.” (7: 519). O altă mărturie aduce Sfântul Irineu în secolul al treilea, care spune: “Ei vor avea trupurile lor și sufletele lor în care l-au preamărit pe Dumnezeu.” (EW 1: 411). Cum va fi acest trup? În același secol Sfântul Hippolit afirmă: “Trupul nu va fi la fel ca acum, ci va deveni pur și incoruptibil. Și fiecărui trup îi va reveni sufletul său.” (W. 5.222)

Sfântul Ioan Gură de Aur ne amintește că acum suntem într-un trup slab, și că putem cade, dar “nimeni să nu plângă că a căzut din nou și din nou, pentru că iertare a răsărit nouă din mormânt. Nimeni să nu se teamă de moarte, pentru că moartea Mântuitorului nostru Iisus Hristos ne-a făcut liberi. Căci el a distrus-o, îndurând-o.” (Predica la Înviere)

Iubiți credincioși,

După ce am auzit cuvintele proorocilor și promisiunea Domnului Hristos, mărturiile Apostolilor și ale martirilor care și-au dat viața pentru aceasta, să nu mai fim sceptici precum este lumea noastră, care deși a auzit deseori aceste minunate cuvinte, le-a ignorat, obosită fiind să aștepte restaurarea. Cei care refuză cuvântul lui Dumnezeu, au căzut de pe drumul ce duce la mântuire, prin egoism, respingând mărturiile apostolice, iar cei care cad din ignoranță resping însăși mărturia Celui care este Cel dintâi sculat din morți, a Domnului Hristos a cărui înviere o sărbătorim astăzi. Uitați-vă împrejur și ridicați pe cei căzuți dându-le curaj. Așa să lumineze lumina voastră, ca alții văzându-o, să preaslăvească pe Dumnezeu din ceruri.

Omenirea a trecut prin Valea Morții datorită căderii. Iar noi, în scurta noastră petrecere în această viață, cunoaștem premiul ce ne așteaptă, vedem cununa pregătită și ne continuăm cursa, fiecare individual, dar împreună în Biserică, Mireasa lui Hristos Cel Înviat. Să punem lucrurile dintâi întâi și vom avea “pace care este dincolo de înțelegerea omenească”. Istoria ne arată că războaiele nu vor înceta până când Hristos nu se va întoarce, pentru că omul a avut ocazia de a fi împreună cu Dumnezeu și a căzut. Dar știind că Domnul este autorul istoriei omenirii și că există o “istorie sfântă”, să ne punem nădejdea în Cel care aduce pace în inimile noastre; și apoi, noi, prin viețile noastre, să extindem aceasta în lumea noastră.

Să-l acompaniem împreună pe Sfântul Roman Melodul în imnul de rugăciune: “Apărătorul cel mare și Doamne, biruitorul morții celei veșnice, ca cei ce ne-am izbăvit de omorârea cea duhovnicească, cele de laudă aducem Ție, noi robii Tăi și zidirea Ta. Cel ce ai biruință asupra morții, de moartea păcatelor slobozește-ne pe noi, care grăim: Iisuse, Cel ce ai înviat din morți, înviază și sufletele noastre!” (Condacul 1 al Acatistului Învierii).

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

+ NATHANIEL

**Din milostivirea lui Dumnezeu,
Arhiepiscop al Detroitului**

+ IRINEU

**Din milostivirea lui Dumnezeu,
Episcop al Dearborn Heights**